

Одним із варіантів розвитку теми сторітелінгу є ігрове моделювання реальної проблемної ситуації. Послідовність вибудовується така: 1) тема; 2) історія; 3) факти; 4) обговорення; 5) афірмація (коротка фраза самонавіювання, створює правильний психологічний настрій; 6) завдання для самостійної роботи. За підсумками заняття перед студентами можна поставити завдання репродуктивного рівня, що дозволяє оцінювати та діагностувати знання фактичного матеріалу (базові поняття, алгоритми, факти) та вміння правильно використовувати спеціальні терміни та поняття. Цьому сприятиме той образ, який був закладений у представленій викладачем теми.

Дослідження показує, що опанування викладачами вищої школи мистецтвом сторітелінгу пов'язане з культурою мовлення викладача. Уміння розповідати захопливі історії дозволяє викладачу зацікавити студентів та утримувати їхню увагу протягом заняття: емоційно забарвлена мова та жвава манера викладу стимулюють інтерес. Вправність у використанні мовних засобів, дотримання норм літературної мови, багатство словникового запасу мотивує студентів вдосконалювати власні комунікативні вміння. Також обговорення історій, їх інтерпретація та аналіз допомагають розвинути в студентів навички критичного мислення, уміння висловлювати власні думки та аргументувати їх.

Таким чином, поєднання сторітелінгу та високої культури мовлення дозволяє викладачеві не лише ефективно передавати знання, а й розвивати в студентів комунікативні навички, критичне мислення, емпатію та культурну обізнаність, створюючи сприятливе середовище для навчання.

Список використаних джерел

1. Васьківська О. Є. Сторітелінг як інструмент соціальної журналістики. *Modern international relations: topical problems of theory and practice: collective monograph* / Faculty of International Relations of the National Aviation University; under general editorship of W. Welskop, Y. O. Voloshin. Lodz: Wydawnictwo Naukowe Wyższej Szkoły Biznesu i Nauk o Zdrowiu w Łodzi, 2021. pp. 280-284.
2. Панченко Л. Ф. Цифровий сторітелінг в освіті дорослих: бар'єри та шляхи подолання. *Information Technologies and Learning Tools*. October 2020. № 79 (5). pp. 109-125.

Поліна ЯРОВА

ВПЛИВ СВІТОГЛЯДНОГО ВИХОВАННЯ ПАЦИФІЗМУ НА ПОДАЛЬШИЙ ПОЛІТИЧНИЙ І СУСПІЛЬНИЙ РОЗВИТОК НАЦІЇ

Актуальність. Питання впливу світоглядного виховання пацифізму на подальший політичний і суспільний розвиток нації є особливо важливим в сучасному світі. Вчитель несе відповідальність за розвиток нових поколінь, тож має використовувати дієві концепції в освітньому процесі. Дослідження спонукає до відшукування шляхів для забезпечення миру без виховання пацифізму в дітях.

Мета. Розглянути концепцію пацифізму та принципи освітнього процесу Емеріка Крюсе та Алена Еміль-Огюст Шартъє, проаналізувати пацифізм на історичних прикладах та розкрити справедливість як запоруку досягнення мети.

Виклад основного матеріалу. Пацифізм – концепція миру в усьому світі та зайняття нейтральної позиції між сторонами воєнної агресії. Люди, схильні до миротворчих поглядів, не розглядають насильство як запоруку для досягнення державних та особистісних цілей.

Одне з головних завдань освіти – не лише доносити інформацію, а будувати світогляд особистостей, формувати критичне мислення та вчити попереджати жорстокість. Пацифістські концепції виховання розглядали такі французькі педагогі як Ален Еміль-Огюст Шартє та Емерік Крюсе.

Емерік Крюсе в основі виховання бачив формування толерантності та терпимого ставлення до родини, інших рас, релігій тощо. В учнях виховував розуміння того, що всі рівні перед законом, незважаючи на соціальний статус. Окрім того, він зазначав, що держава має забезпечити громадян їжею та житлом, а окремо молодь – дозволям та розвагами.

Викладач філософії Ален Еміль-Огюст Шартє виносив чотири принципи освіти. Перший – принцип ввічливості. Це не тільки культурна норма, але і спосіб підтримувати гармонійні взаємовідношення, уникати конфліктів і виражати повагу до інших. Далі – принцип захисту від пропаганди. Він направлений на розвиток критичного мислення, аналізування помилок історії та баченні маніпуляцій як у ЗМІ, так і у відносинах між людьми. Наступний принцип про попередження зародження фанатизму. Учасників освітнього процесу вчать дотримуватися правил ведення діалогу, де співрозмовника сприймають за рівного та уважно слухають, аргументують на основі суджень здорового глузду. Останньому принципу, принципу рівноправності, Ален Шартє відводить найголовнішу роль. Вчитель не повинен орієнтуватися лише на обдарованих учнів. Держава потребує освічених людей у владі, але освіта, зосереджена на інтелектуально розвинутих, призведе до соціальної нерівності. За словами Алена, державі потрібен також і просвічений народ, здатний контролювати владу та моніторити випадки несправедливості та маніпулювання. [1]

Проблема полягає у тому, що Ален Шартє та Емерік Крюсе пропагують цими принципами пацифізм. Це означає:

- відмову від військової служби та власної країни у випадку загарбницької війни;
- культурна спадщина не розглядається як об'єкт охорони;
- відсутність розуміння нації як об'єкта для захисту;
- руйнування національних цінностей тощо.

Світова історія та події сьогодення в Україні засвідчують, що миротворче світоглядне мислення призводить до краху.

В Європі пацифізм почав домінувати після Першої світової війни. Однак жодна людина зі сфери політики чи філософії не змогла піти проти агресії Сталіна і Гітлера. Більше того, Франція, що мала пацифістські настрої, обумовлені великими втратами (1,3 мільйона людей) під час Першої світової війни, була захоплена німцями за два тижні. Хоча останні мали в рази меншу армію. Отже, виховання миротворчої позиції призвело до втрати національної свідомості та держави.

Люди часто зазначають, що Магатма Ганді та Мартін Лютер Кінг змогли досягти цілей мирним шляхом. Але успіх вони мали тому, що супротив вели з гуманістичними урядами. Якби подібні особистості виступали в тоталітарному режимі, як-от радянському, то одразу зазнали б переслідувань.

Римський політик і оратор Марк Тулій Цицерон у праці «Про державу, Про закони, Про природу богів» зазначав два методи вирішення конфліктів: переговори та насильство. Війна не може бути виправданою тільки, якщо її метою не є відновлення втрачених цінностей, захист від агресії, боротьба проти поневолення або виконання священних обов'язків перед союзниками. [2]

Компроміси та мирні переговори, котрі пропагують пацифісти, у випадку російсько-української агресії означають віддати країну в руки загарбника. Але мир отримують не в результаті складення зброї, а завдяки боротьбі, що спирається на принципи справедливості. Блаженніший Святослав після Революції Гідності проголошував: «Не можна зупинити агресора, умиротворяючи його, ідучи на поступки.

Не можна домовитися з агресором. Його можна тільки зупинити. Зі злочинцем не розмовляють, а хапають його за руку!» Війна в Україні не має справедливо зумовлених причин. Тому військові та усі громадяни стають на захист державного суверенітету, власної нації та гідності.

Якби українська нація з багатотраждальною історією виховувалась на пацифістських поглядах, то закінчила би як Франція у ХХ сторіччі: за два тижні росія захопила би усі території. Країна втратила би політичну незалежність, культура занепала би, суспільство стало би рабом федерації-колонізатора.

Варто зазначити, що положення педагогів Алена Еміль-Огюст Шарт'є та Емеріка Крюсе повинні бути в освітньому просторі, але позиціонуватися як принципи побудови здорового суспільства. В дітях варто виховувати справедливість, а не пацифізм та нейтралітет. Суспільство не повинно обирати війну як основний засіб досягнення мети, але має право ставати на оборону і вести бій за принципами справедливості. [3]

Таким чином, завдання вчителя – надати новій генерації знання, уміння, навички і компетенції, щоб вона привела державу до положення, в якому та може захистити мир. Педагог має виховувати не пацифізм, а патріотизм.

Висновок. Світоглядне мислення пацифізму є концепцією недосконалою. Воно ставить на перше місце мир, а не його захист. Педагог в освітньому процесі може використовувати принципи ввічливості, захисту від пропаганди та фанатизму, рівноправності пацифіста Алена Еміль-Огюст Шарт'є та принципи Емеріка Крюсе. Але виховувати дітей з погляду справедливого ставлення до ворога з дотриманням міжнародного гуманітарного права та інших нормативно-правових актів.

Список використаних джерел

1. Март'янова М. Пацифістські принципи в освітній концепції Алена Еміля-Огюста Шарт'є. *Молодий вчений № 8 (60) 2018.* 166-168 с.
2. Цицерон М. Т. Про державу, Про закони, Про природу богів / Пер. з лат. В. Литвинова. К. : Основи, 1998. 476 с.
3. Щурко Ю. Наївність пацифізму та принципи ведення справедливої війни. *Вісник УКУ.* 2022.

Каріна АВДЄЄВА

РОЛЬ І ЗНАЧЕННЯ СІМЕЙНОГО ВИХОВАННЯ У ФОРМУВАННІ ОСОБИСТОСТІ ДИТИНИ

Актуальність цієї статті полягає у зростаючому значенні оточення у розвитку особистості. Діти народжуються та проводять значну кількість часу в сім'ї, та сімейному оточенні. Ці люди мають глибокий вплив на формування їхніх цінностей, поглядів, поведінки та інших особистісних характеристик.

Взаємодія батьків та навколишнього середовища є одним з найважливіших факторів, що впливає на виховання дітей. Батьки є першими вихователями дитини, але вони не можуть виховувати її ізольовано від середовища. Дитина вчиться у всіх людей, з якими вона взаємодіє.

Мета нашого дослідження полягає в тому, щоб дослідити та розкрити важливість виховного впливу батьків та навколишнього середовища у контексті виховання дітей, проаналізувати вплив цієї взаємодії на розвиток особистості, виявити ключові фактори, що впливають на неї, та надати батькам конкретні поради і практичні рекомендації щодо створення сприятливого і здорового середовища для дітей.